

[Karl M. Andersen.]

Jeg finder i virkeligheden lovforslaget overflødigt, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Holmberg i, at produktionen ikke betyder nogen besparelse rent valutærisk set. Derfor vil jeg anbefale, at den højtærede handelsminister giver fri indførsel for flydende udenlandsk brændsel, og at vi undlader at forlænge denne lov.

Fuglsang: Et lovforslag som det, vi her behandler, karakteriserer ganske godt efterkrigsårenes politiske og økonomiske udvikling. Det var, som det allerede er sagt, krigen og forholdene under krigen, der nødvendiggjorde en lov om fremskaffelse af indenlandsk brændsel, en lov, der kunne bidrage til dels at skaffe det nødvendige brændsel herhjemme, dels at sikre, at vore hjemlige brændselsreserver blev udnyttet så rationelt som overhovedet muligt. Det var på denne baggrund ganske naturligt, og det var sikkert også i god tro, at man ved lovens behandling i 1945—46 udtalte håb om, at en sådan lovgivning efter krigen hurtigt ville blive gjort overflødig og blive afviklet, men sådan er det altså ikke gået. Brændselsituationen er stadig kritisk. Herom vidner dette lovforslag, der i år oven i købet går ud på en forlængelse af loven med ikke mindre end 2 år.

Ikke mindst i private hjem og særlig i små lejligheder med småbørn har brændselsproblemet virkelig været et problem. Dette gælder ikke mindst hovedstaden, hvor det har været svært at få hjemlige brændselsmaterialer og derfor har været vanskeligt at få den rationerede mængde til at slå til. Hertil kommer selvfølgelig selve prisspørgsmålet, som jo ikke har gjort brændselsituationen lettere. Mange steder, f. eks. i min hjemkommune Aalborg, har man fra kommunens side ført en ganske uanstændig politik, idet man har sat koksprisen ganske betragteligt i vejret, til trods for at man på det pågældende tidspunkt lå med ganske betydelige lagre af kul, som var købt ind til den gamle lavere pris.

Brændselsproblemet går imidlertid videre end til de private hjem. Det spiller en rolle for hele det danske erhvervslivs opretholdelse, og på denne baggrund er der vel grund til at spørge: Hvad er årsagen til, at vi stadig befinder os i denne situation? Der er grund til at spørge: Hvad har regeringen, der ikke er bange for at stille krav til andre, selv gjort for at skaffe brændsel tilveje? Kan man med rette sige, at den har udnyttet alle muligheder også for at undgå

at tære på de hjemlige brændselsreserver? Nej, det kan man ikke sige.

Jeg mener ikke, at vi behøver at bøje os for det, man siger om forsyningssituationen. Jeg mener, at der findes muligheder for at skaffe brændsel udefra, som ikke er udnyttet. F. eks. har man år efter år leveret et land som England den langt overvejende del af vort landbrugs eksportproduktion uden at sikre sig, at vi fik f. eks. kul til gengæld. Dernæst er der vel også grund til at påpege, at der findes andre kulproducerende lande. Syd for os ligger et af Europas vigtigste kulproducerende lande, nemlig Polen, og man må også spørge, om man har udnyttet alle reelle muligheder for at skaffe kul derfra. Det kan man ikke sige. Man har ikke søgt at skaffe sig kul fra Polen, vel at mærke på en reel forretningsbasis. Vort land og Polen må forhandle som to ligeberettigede parter, der hver for sig handler ud fra deres folks egne interesser, for der er ingen, der med nogen som helst ret kan vente eller forlange filantropi fra nogen af siderne i en sådan sag. Fra Polens side ønsker man for dem livsvigtige varer til gengæld for deres kul, og det kan ingen bebrejde nogen ansvarlig regering.

Lad mig, samtidig med at jeg nævner Polen, nævne den tyske demokratiske republik, som man for øvrigt stadig ikke har anerkendt og ikke har nogen regulær handelsaftale med, til trods for at man har oprettet diplomatisk forbindelse og har truffet en handelsaftale med den vestlige regering. Også fra Østtyskland var det jo muligt, hvis man gjorde en indsats, at skaffe sig tilskud til vor brændselsforsyning, nemlig i form af briketter.

Så vidt hvad angår selve fremskaffelsen af det nødvendige brændsel.

Det spørgsmål, vi behandler her, har imidlertid også en anden side, som muligvis ikke interesserer regeringen så meget, nemlig den beskæftigelsesmæssige, hensynet til de mennesker, hvis eksistens hænger sammen med tørve- og brunkulproduktionen. Der kan nævnes mange eksempler på, hvad denne produktion betyder rent beskæftigelsesmæssigt. Jeg vil tage et enkelt eksempel, nemlig Kaas. Denne nordjyske bys arbejdsmuligheder og derigennem i ikke ringe grad dens næringliv, da f. eks. forretningsfolkernes omsætning i høj grad afhænger af arbejdernes købekraft, er i høj grad knyttet til den der beliggende briketfabrik. Nu er det sådan, at de hidtidige lejer stort set er udtømt og fabrikken som følge deraf næsten gået i stå, og følgen er, at i øjeblikket er af den derværende fag-